Eugene Regan – Projet d'arrêt du 27/04/2016

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2016. június 8.*

„Előzetes döntéshozatal — A tőke szabad mozgása — EUMSZ 63. és EUMSZ 65. cikk — Ajándékozási illeték — Belföldön fekvő ingatlan ajándékozása — A külföldi illetőségű személyekhez viszonyítva a belföldi illetőségű személyek tekintetében magasabb illetékmentességet előíró nemzeti szabályozás — Az Unió valamely tagállamában lakóhellyel rendelkező valamennyi személy számára magasabb illetékmentességet lehetővé tévő választható rendszer fennállása"

A C-479/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Finanzgericht Düsseldorf (düsseldorfi adóügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2014. október 28-án érkezett, 2014. október 22-i határozatával terjesztett elő az előtte

Sabine Hünnebeck

és

a **Finanzamt Krefeld**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, S. Rodin és E. Regan (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. december 16-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– S. Hünnebeck képviseletében M. Sarburg Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

– az Európai Bizottság képviseletében M. Wasmeier, W. Roels és B.-R. Killmann, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2016. február 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésének és az EUMSZ 65. cikknek az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Sabine Hünnebeck és a Finanzamt Krefeld (krefeldi adóhivatal) között, a társtulajdonosként S. Hünnebeck tulajdonában álló, Németországban fekvő telek ajándékozása következtében fizetendő illeték kiszámításának tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A Szerződés [Amszterdami Szerződéssel hatályon kívül helyezett] 67. cikkének végrehajtásáról szóló, 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv (HL 1988. L 178., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet, 1. kötet, 10. o.) 1. cikke szerint:

„(1) A következő rendelkezések sérelme nélkül a tagállamok eltörlik a tagállamokban honos személyek közötti tőkemozgásokra vonatkozó korlátozásokat. Az irányelv alkalmazásának megkönnyítése érdekében a tőkemozgások osztályozása az I. mellékletben foglalt nómenklatúrával összhangban történik.

(2) A tőkemozgásokhoz kapcsolódó fizetési átutalások ugyanazon árfolyamfeltételek mellett történnek, mint amelyek a folyó ügyletekre vonatkozó fizetésekre vonatkoznak.”

4 Az említett irányelv I. mellékletében felsorolt tőkemozgások között, e melléklet „Személyes tőkemozgások” című XI. részében szerepelnek többek között az ajándékok és alapítványok.

A német jog

5 A legutóbb a 2011. december 7-i törvény (BGBl. 2011. I, 2592. o.) 11. §-ával módosított, az öröklési és ajándékozási illetékről szóló törvény 1997. február 27-én kihirdetett változata (Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz; BGBl. 1997. I., 378. o.; a továbbiakban: ErbStG) az „Adóköteles tevékenységek” című 1. §-ában előírja:

„(1) Öröklésiilleték-köteles (vagy ajándékozásiilleték-köteles)

1. a haláleset folytán történő vagyonszerzés;

2. az élők közötti ajándékozás;

3 a meghatározott célra történő juttatás;

[...]

(2) Eltérő rendelkezés hiányában a jelen törvény haláleset folytán történő vagyonszerzésre vonatkozó rendelkezései az ajándékozásra és a meghatározott célra történő juttatásra, az ajándékozásra vonatkozó rendelkezései pedig az élők közötti meghatározott célra történő juttatásra is alkalmazandók."

6 Az ErbStG-nek „Az illetékkötelezettség személyi hatálya" című 2. §-a előírja:

„(1) Illetékfizetési kötelezettség keletkezik

1. az 1. § (1) bekezdésének 1–3. pontjában szabályozott esetekben, ha a halála időpontjában az örökhagyó, az ajándékozás időpontjában az ajándékozó vagy az illetékkötelezettség keletkezésének időpontjában (9. §) a vagyonszerző belföldi illetőségű személy (teljes körű illetékfizetési kötelezettség), az egész vagyonra. Belföldi illetőséggel rendelkezőnek minősülnek:
   a) azok a természetes személyek, akik belföldön lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel rendelkeznek;
   b) azok a német állampolgárok, akik 5 évet meg nem haladó időtartamban tartósan külföldön tartózkodnak, anélkül hogy belföldi lakóhellyel rendelkeznének;

[...]

3. minden egyéb esetben – a (3) bekezdésre figyelemmel – arra a vagyonrészre nézve, amely az értékbecslésről szóló törvény [(Bewertungsgesetz; a továbbiakban: BewG)] 121. §-a alapján belföldi vagyonba tartozik (korlátozott illetékfizetési kötelezettség).

[...]

(3) A vagyonszerző kérelmére azt a vagyonrészt, amelyhez a [BewG] 121. §-a alapján belföldi vagyon tartozik ((1) bekezdés 3. pont), teljes egészében teljes körű illetékfizetési kötelezettség alá tartozó vagyonként kell kezelni, ha a halála időpontjában az örökhagyó, az ajándékozás időpontjában az ajándékozó vagy az illetékkötelezettség keletkezésének időpontjában (9. §) a vagyonszerző az Európai Unió egyik tagállamában vagy olyan államban rendelkezik lakóhellyel, amelyre az Európai Gazdasági Térségről szóló [1992. május 2-i] megállapodás [(HL 1994. L 1., 3. o., a továbbiakban: EGT-Megállapodás)] alkalmazandó. Ebben az esetben a vagyonszerzést megelőző tíz éven belül és a vagyonszerzést követő tíz éven belül történt, ugyanazon személy általi több vagyonszerzést teljes körű illetékfizetési kötelezettség alá tartozó vagyonszerzésként kell kezelni, és azokat a 14. §-nak megfelelően összesíteni kell. [...]"

7 Az ErbstG „Korábbi vagyonszerzések figyelembevétele" című 14. §-ának (1) bekezdése ekként rendelkezik:

„Ha ugyanaz a személy tíz éven belül több vagyontárgyat szerez, e vagyontárgyakat akként kell összesíteni, hogy a legutóbb megszerzett vagyontárgy értékéhez hozzá kell adni a korábban megszerzett vagyontárgyak értékét. Az összesített érték után fizetendő illetéket csökkenteni kell azoknak az illetékeknek az összegével, amelyeket a vagyonszerzőnek a személyes körülményeire tekintettel és az utolsó vagyonszerzés időpontjában alkalmazandó rendelkezések alapján a korábban megszerzett vagyontárgyak után fizetnie kellett volna. [...]"

8 Az ErbstG „Illetékcsoportok” címet viselő 15. §-ának (1) bekezdése előírja:

„A vagyonszerzőnek az örökhagyóhoz vagy az ajándékozóhoz fűződő személyes viszonya alapján a következő három illetékcsoport különböztethető meg:

I. illetékcsoport:

1. a házastárs és az élettárs,

2. a gyermekek és nevelt gyermekek,

[...]”

9 Az „Illetékmentesség” című 16. § a következőképpen rendelkezik:

„(1) A teljes körű illetékfizetési kötelezettség eseteiben (2. § (1) bekezdés 1. pont és (3) bekezdés) illetékmentes a vagyonszerzés

1. a házastárs és az élettárs részére 500 000 euróig;

2. az I. illetékcsoport 2. pontja szerinti gyermekek és az I. illetékcsoport 2. pontja szerinti elhunyt gyermekek gyermekei részére 400 000 euróig;

[...]

(2) Az (1) bekezdés szerinti illetékmentes rész helyébe a korlátozott illetékfizetési kötelezettség esetiben (2. § (1) bekezdés 3. pont) 2 000 euró illetékmentes rész lép.”

10 A legutóbb a 2011. december 7-i törvény (BGBl. 2011. I, 2592. o.) 10. §-ával módosított, a BewG „Belföldi vagyon” című 121. §-a az 1991. február 1-jén kihirdetett változatában (BGBl. 1991. I, 230. o.) a következőképpen rendelkezik:

„A belföldi vagyonba tartozik:

1. a belföldi mezőgazdasági és erdészeti vagyon;

2. a belföldi ingatlanvagyon;

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

11 S. Hünnebeck és két lánya német állampolgárok. Lakóhelyük a nagy britanniai Gloucestershire-ben van. S. Hünnebeck már 1996 óta nem él Németországban. Lányai sohasem laktak Németországban.

12 S. Hünnebeck egy düsseldorfi (Németország) ingatlan tekintetében ½ arányú tulajdoni illetőséggel rendelkezett. 2011. szeptember 20-i közjegyzői okirattal e tulajdonrészt fele-fele arányban a lányaira ruházta át. Megállapításra került, hogy az ezen ajándékozást esetlegesen terhelő ajándékozási illetéket magára vállalja. 2012. január 12-én az S. Hünnebeck kiskorú lányainak képviselőjeként eljáró ügyvéd jóváhagyta a 2011. szeptember 20-i szerződésben tett nyilatkozatokat.

13 Két, 2012. május 31-i határozatával a krefeldi adóhivatal mindkét tulajdonrészre 146 509 euróban állapította meg az S. Hünnebeck által fizetendő ajándékozási illeték összegét. Ezen illeték megállapítása során e hivatal a vagyonszerzés értékéből mindkét esetben levonta a korlátozott illetékfizetési kötelezettség alá tartozó adóalanyokat személyi körülményeik alapján megillető 2000 euró illetékmentes részt.

14 S. Hünnebeck közigazgatási úton panaszt nyújtott be a két gyermeke részére adott egyes tulajdonrészek vonatkozásában a teljes körű adókötelezettség alá tartozó személyeket az ErbStG 16. §-a (1) bekezdésének 2. pontja szerint személyi körülményeik alapján megillető 400 000 euró illetékmentes rész alkalmazása érdekében. E panasz elutasításra került. Ezen elutasítást követően S. Hünnebeck ilyen illetékmentességre irányuló keresetet indított a Finanzgericht Düsseldorf (düsseldorfi adóügyi bíróság, Németország) előtt. E bíróság előtt S. Hünnebeck azt állítja, hogy azért nem nyújtott be az adóhivatalhoz az ErbStG 2. §-ának (3) bekezdése alapján illetékmentesség iránti kérelmet, mivel az ajándékozásokat követően hatályba lépett e rendelkezés nem alkalmazható rá, és azzal járna, hogy figyelembe kellene venni az alapügyben szóban forgó ajándékozást megelőző ajándékozásokat.

15 A krefeldi adóhivatal úgy érvel az említett bíróság előtt, hogy az ErbStG 2. §-ának (3) bekezdése teljes mértékben egyenlő bánásmódot biztosít a teljes körű és a korlátozott adókötelezettség alá tartozó személyek vonatkozásában.

16 A kérdést előterjesztő bíróságnak kételyei vannak az ErbStG 16. §-a (2) bekezdésének – ideértve annak az ezen törvény 2. §-ának (3) bekezdésével összefüggésben történő értelmezését is – az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésével és az EUMSZ 65. cikkel fennálló összeegyeztethetősége vonatkozásában.

17 E bíróság megállapítja, hogy a 2010. április 22-i Mattner-ítéletben (C-510/08, EU:C:2010:216) a Bíróság már megítélte az ErbStG 16. §-a (2) bekezdése alapügyben szóban forgó rendelkezéssel gyakorlatilag egyező megfogalmazású változatának az uniós joggal fennálló összeegyeztethetőségét. Álláspontja szerint ezen egyetlen ítéletre tekintettel helyben kellene hagyni a hozzá benyújtott keresetet, amennyiben az uniós joggal ellentétes az ErbStG 2. §-a (1) bekezdésének 3. pontjával összefüggésben értelmezett 16. §-a (2) bekezdésének alkalmazása, ami S. Hünnebeck és lányai vonatkozásában 2000 euró illetékmentes rész alkalmazásához vezetne, mivel az alapügyben szóban forgó ajándékozás időpontjában Nagy-Britanniában rendelkeztek lakóhellyel, míg ezen illetékmentesség az ErbStG 2. §-a (1) bekezdése 1. pontjának a) alpontjával összefüggésben értelmezett 15. §-ának (1) bekezdése és 16. §-a (1) bekezdésének 2. pontja szerint 400 000 eurót tenne ki, ha az ajándékozó vagy a megajándékozottak ugyanezen időpontban Németországban rendelkeztek volna lakóhellyel.

18 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság vizsgálja, hogy változtat-e e helyzeten az ErbStG 2. §-a (3) bekezdésének a német jogalkotó által a 2010. április 22-i Mattner-ítéletre (C-510/08, EU:C:2010:216) adott válaszként történő elfogadása.

19 A 2006. december 12-i Test Claimants in the FII Group Litigation ítéletből (C-446/04, EU:C:2006:774, 162. pont), a 2010. március 18-i Gielen-ítéletből (C-440/08, EU:C:2010:148, 53. pont) és a 2013. február 28-i Beker-ítéletből (C-168/11, EU:C:2013:117, 62. pont) eredő ítélkezési gyakorlatra támaszkodva e bíróság megállapította, hogy bár a Bíróság még nem foglalt állást e kérdés kapcsán, kimondta, hogy a nemzeti szabályozás szabadon választható alkalmazása is lehet összeegyeztethetetlen az uniós joggal. Következésképpen az említett bíróság lehetségesnek tartja, hogy az ErbStG 2. §-a (3) bekezdésének elfogadása nem változtat az ErbStG 16. §-a (2) bekezdésének uniós joggal fennálló összeegyeztethetetlenségén, különösen azért, mert az utóbbi rendelkezés automatikusan alkalmazandó az adóalany kérelme hiányában.

20 A kérdést előterjesztő bíróságnak az ErbStG 2. §-ának (3) bekezdésében kimondott szabály uniós joggal fennálló összeegyeztethetőségét illetően is kételyei vannak.

21 Egyrészt e rendelkezés értelmében a vagyonszerző csak akkor nyújthat be magasabb illetékmentesség iránti kérelmet, ha a vagyon juttatásának időpontjában az örökhagyó, az ajándékozó vagy a vagyonszerző az Európai Unió egyik tagállamában vagy olyan államban rendelkezik lakóhellyel, amelyre az EGT-Megállapodás alkalmazandó, jóllehet a Bíróság a 2013. október 17-i Welte-ítéltetében (C-181/12, EU:C:2013:662) megállapította, hogy az uniós jogi rendelkezésekkel ellentétes az öröklési illeték kiszámítására vonatkozó olyan tagállami szabályozás, amely úgy rendelkezik, hogy az e tagállam területén fekvő ingatlan öröklése esetén irányadó illetékalap tekintetében alkalmazott illetékmentesség abban az esetben, ha az örökhagyó és az örökös a hagyaték megnyílásának időpontjában harmadik országban rendelkezik lakóhellyel, alacsonyabb annál a mentességnél, mint amely akkor lenne irányadó, ha az említett időpontban legalább egyikük az előbbi tagállamban rendelkezett volna lakóhellyel.

22 Másrészt a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy az ErbStG 2. §-a (3) bekezdésének második mondata előírja, hogy az érintett vagyonszerzést megelőző tíz éven belül és a vagyonszerzést követő tíz éven belül történt, ugyanazon személy általi összes vagyonszerzés teljes körű illetékfizetési kötelezettség alá tartozik az, és azokat az ErbStG 14. §-ának megfelelően összesíteni kell. Így, míg az illetékmentesség az ErbStG 2. §-a (1) bekezdésének 1. pontja szerinti adóalanyok esetében az ugyanazon személy általi tízéves időszak alatt történő összes vagyonszerzésre vonatkozik, az e 2. § (3) bekezdése szerinti adóalanyok vonatkozásában figyelembe vett időszak 20 év.

23 E körülményekre figyelemmel a Finanzgericht Düsseldorf (düsseldorfi adóügyi bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdését az EUMSZ 65. cikkel összefüggésben, hogy azzal akkor is ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az ajándékozási illeték számítása kapcsán akként rendelkezik, hogy az e tagállam területén fekvő ingatlan ajándékozása esetén irányadó illetékalap tekintetében alkalmazott illetékmentesség – abban az esetben, ha az ajándékozó és a megajándékozott az ajándékozás időpontjában más tagállamban rendelkeznek lakóhellyel – alacsonyabb annál a mentességnél, amely akkor lett volna irányadó, ha az említett időpontban legalább egyikük az előbbi tagállamban rendelkezett volna lakóhellyel, ha e tagállam szabályozása másfelől akként rendelkezik, hogy a megajándékozott kérelmére – az ajándékozótól az ajándékozás időpontját megelőző és az azt követő tíz-tíz évben szerzett teljes vagyon figyelembevétele mellett – a magasabb illetékmentesség alkalmazandó?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

Előzetes észrevételek

24 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a német jogalkotó által bevezetett mechanizmust – amely szerint az ajándékozási illeték kiszámításakor az illetékalapnak az ezen állam területén fekvő ingatlan ajándékozása esetén irányadó illetékalap tekintetében alkalmazott illetékmentesség – abban az esetben, ha az ajándékozó és a megajándékozott az ajándékozás időpontjában más tagállamban rendelkeznek lakóhellyel – alacsonyabb annál a mentességnél, amely akkor lett volna irányadó, ha az említett időpontban legalább egyikük az előbbi tagállamban rendelkezett volna lakóhellyel – a Bíróság a 2010. április 22-i Mattner-ítéletben (C-510/08, EU:C:2010:216) a szabad tőkemozgás nem igazolható korlátozásának minősítette, és az továbbá alapját képezte a 2014. szeptember 4-i Bizottság kontra Németország kötelezettségszegést megállapító ítéletnek (C-211/13, EU:C:2014:2148).

25 A jelen esetben nem vitatott, hogy ezen adóztatási mechanizmus a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozás esetén mindig alkalmazandó a megajándékozott magasabb illetékmentesség iránti kérelme hiányában. A Bíróság rendelkezésére álló iratokban semmi sem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a jelen előzetes döntéshozatalra utalás keretében másként kell elemezni az említett mechanizmust.

26 Márpedig a nemzeti jogalkotó ugyanezen adóztatási mechanizmust fenntartva módosította az ErbStG 2. §-át, és azt kiegészítette egy (3) bekezdéssel, amely szerint a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozás esetében a megajándékozott kérheti a legalább egy, belföldi lakóhellyel rendelkező személyt érintő ajándékozás esetére előírt magasabb illetékmentességet.

27 Másodszor, pontosítani kell a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyát.

28 Először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság azt állítja, hogy az ErbStG-ben előírt feltétel – amely szerint a külföldi illetőségű vagyonszerző csak akkor kérheti magasabb illetékmentesség alkalmazását, ha e vagyonszerző vagy az ajándékozó az Európai Unió egyik tagállamában vagy olyan államban rendelkezik lakóhellyel, amelyre az EGT-Megállapodás alkalmazandó – ellentétes a Bíróság 2013. október 17-i Welte-ítéletéből (C-181/12, EU:C:2013:662) eredő ítélkezési gyakorlatával, mivel az ilyen illetékmentesség nem alkalmazható a harmadik államban illetőséggel rendelkező ajándékozók és vagyonszerzők közötti vagyonjuttatásra.

29 Bár a kérdés megfogalmazása nem utal kifejezetten a szóban forgó nemzeti szabályozás e szempontjára, az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak e tekintetben szintén kételyei vannak a nemzeti szabályozás uniós joggal fennálló összeegyeztethetőségét illetően.

30 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy bár a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell, a nemzeti bíróságok által előterjesztett kérelem elbírálásának Bíróság általi megtagadása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog kért értelmezése nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a neki feltett kérdésekre hasznos választ adjon (lásd ebben az értelemben: 2013. február 28-i Beker-ítélet, C-168/11, EU:C:2013:117, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A jelen esetben nem vitatott, hogy ezen ajándékozás időpontjában mindhárman – S. Hünnebeck és az érintett ajándékozásban részesülő két lánya – Nagy-Britanniában rendelkeztek lakóhellyel.

32 E körülmények között az alapügyben szereplő körülményekre történő vonatkozás hiányában a jelen ítélet 28. pontjában megállapított állítólagos összeférhetetlenségi probléma hipotetikus jellegű, és így arra a Bíróságnak nem kell válaszolni a jelen eljárás keretében.

33 Másodszor, vitatott a szóban forgó nemzeti szabályozás értelmezése az ajándékozásoknak az EsrbStG 2. §-ának (3) bekezdésében foglalt esetben történő összesítésekor figyelembe veendő időszakok tekintetében.

34 Így a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy az említett esetben a biztosított illetékmentességre irányadó illetékalap, 20 éves időszak alatt történő összes ajándékozásra vonatkozik, míg amennyiben az ajándékozó vagy a vagyonszerző Németországban rendelkezik lakóhellyel, ezen illetékalap tízéves időszak alatt történő összes ajándékozásra vonatkozik.

35 A német kormány vitatja azonban az ErbStG 2. §-a (3) bekezdésének és 14. §-ának ezen értelmezését. A kormány szerint mind a külföldi illetőségű személyek közötti, mind az olyan ajándékozás esetében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, a legutolsó ajándékozást megelőző tízéves időszak alatt

történő ajándékozásokat kell összesíteni. Ezzel szemben e rendelkezéseknek a vagyonszerző kérelmére történő alkalmazása 20 éves időszak alatt megszerzett összes vagyontárgyra vonatkozó teljes körű illetékfizetési kötelezettséggel járna.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag a kérdést előterjesztő bíróság rendelkezik hatáskörrel az előterjesztett jogvita tényállásának megállapítására és megítélésére, valamint a nemzeti jog értelmezésére és alkalmazására (lásd: 2008. szeptember 11-i Eckelkamp és társai ítélet, C-11/07, EU:C:2008:489, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Emlékeztetni kell arra is, hogy a Bíróság a vizsgálatát főszabály szerint csak azokra a tényekre korlátozhatja, amelyeket a kérdést előterjesztő bíróság elé terjesztett. A vonatkozó nemzeti szabályozás alkalmazásával kapcsolatban tehát a Bíróság az említett bíróság által megállapított helyzetet veszi alapul, és nem köthetik őt az alapeljárásban részt vevő fél által előadott feltevések (2003. március 6-i Kaba-ítélet, C-466/00, EU:C:2003:127, 41. pont). Ennélfogva a kérdést előterjesztő bíróság, nem pedig a Bíróság feladata a szóban forgó nemzeti szabályozás német jog szerinti terjedelmének és hatályának, és különösen annak meghatározása, hogy melyek a jogkövetkezményei külföldi illetőségű vagyonszerzők tekintetében a magasabb illetékmentesség kérelmükre történő alkalmazásának.

37 E körülmények között meg kell állapítani, hogy kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 63. és EUMSZ 65. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely előírja a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozás vonatkozásában egyrészt, hogy a vagyonszerző kifejezett kérelme hiányában alacsonyabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket, másrészt pedig, hogy ilyen vagyonszerző kérelmére magasabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket az olyan ajándékozások esetében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, és a külföldi illetőségű vagyonszerző által e választási lehetőség gyakorlása azzal jár, hogy az érintett ajándékozás címén fizetendő illeték kiszámításához összesíteni kell az e megajándékozott által az ezen ajándékozást megelőző tíz éven belül és az azt követő tíz éven belül ugyanazon személytől kapott valamennyi ajándékozást.

A tőke szabad mozgása korlátozásának fennállásáról

38 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése általánosan tiltja a tagállamok közötti tőkemozgásra vonatkozó korlátozásokat (2015. szeptember 17-i F. E. Familienprivatstiftung Eisenstadt ítélet, C-589/13, EU:C:2015:612, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 A jelen esetben nem vitatott, hogy az alapügyben szóban forgó ajándékozás az EUMSZ 63. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó ügylet.

40 Azon kérdést illetően, hogy a szóban forgó szabályozás az e rendelkezések értelmében vett korlátozásnak minősül-e, emlékeztetni kell arra, hogy azok a nemzeti rendelkezések, amelyek meghatározzák valamely ingatlan azon értékét, amelyet az ingatlan ajándékozás útján történő megszerzése esetén fizetendő illeték összegének számításakor figyelembe kell venni, nemcsak visszatarthatnak az érintett tagállamban található ingatlanok megvásárlásától, hanem az említett ingatlanok fekvési helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban lakóhellyel rendelkező személy ajándékának értékét is csökkenthetik (lásd: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 25. pont).

41 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik egyrészt, hogy az ErbStG 2. §-a (3) bekezdésének elfogadása által bevezetett adóztatási mechanizmus, amely lehetővé teszi a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozásban részesülő számára, hogy a legalább egy, belföldi lakóhellyel rendelkező személyt érintő ajándékozás esetére előírt magasabb illetékmentességben részesüljön, szabadon választhatóan alkalmazható, másrészt pedig, hogy a külföldi vagyonszerző által e választási lehetőség gyakorlása azzal jár, hogy az érintett ajándékozás címén fizetendő illeték

kiszámításához összesíteni kell az e megajándékozott által az ezen ajándékozást megelőző tíz éven belül és az azt követő tíz éven belül ugyanazon személytől kapott valamennyi ajándékozást, míg a legalább egy, belföldi lakóhellyel rendelkező személyt érintő ajándékozás esetén csak tízéves időszak alatt történő ajándékozásokat kell összesíteni.

42 Ami az említett adóztatási mechanizmus szabadon választható jellegét illeti, hangsúlyozni kell, hogy még feltételezve is azt, hogy e mechanizmus összeegyezethető az uniós joggal, az állandó ítélkezési gyakorlatból mindazonáltal az következik, hogy a mozgásszabadságokat korlátozó nemzeti szabályozás még akkor is összeegyeztethetetlen az uniós joggal, ha annak alkalmazása szabadon választható. E tekintetben az olyan választási lehetőség fennállása, amely egy helyzetet esetlegesen összeegyeztethetővé tesz az uniós joggal, nem jár olyan hatással, hogy önmagában orvosolja a vitatott szabályozás által előírthoz hasonló olyan rendszer jogellenes jellegét, amely e joggal összeegyeztethetetlen adóztatási mechanizmust foglal magában. Meg kell továbbá állapítani, hogy még inkább így van az olyan esetekben, mint a jelen esetben, amelyekben az uniós joggal összeegyeztethetetlen mechanizmus kerül automatikusan alkalmazásra az adóalany általi választás hiányában (2013. február 28-i Beker-ítélet, C-168/11, EU:C:2013:117, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság számára a jelen ügy keretében adandó hasznos válasz érdekében vizsgálni kell e az ErbStG 2. §-a (3) bekezdésének elfogadásával bevezetetthez hasonló adóztatási mechanizmusnak az EUM-Szerződés tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel fennálló összeegyeztethetőségének kérdését.

44 E tekintetben az ajándékozások összesítésekor a magasabb illetékmentesség alkalmazásához figyelembe veendő időszakokat illetően, bár a vagyonszerzők kérelmére a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozásra alkalmazott magasabb illetékmentesség azonos az olyan ajándékozások estében alkalmazott összeggel, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, az ajándékozások összesítésekor figyelembe vett időszak attól függően eltér, hogy az első vagy a második esetkörről van-e szó.

45 A kérdést előterjesztő bíróság által megerősítendő ilyen esetben, az ErbStG 2. §-ának (3) bekezdésében előírthoz hasonló mechanizmus összeegyeztethetőségének megítélése nélkül kell meg állapítani, hogy mivel az a külföldi illetőségű személy összes vagyonjuttatására teljes körű illetékfizetési kötelezettséget ír elő, az a tény, hogy a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozáskor hosszabb az összesítéskor figyelembe veendő időszak, mint az olyan ajándékozások estében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, adott esetben ahhoz vezethet, hogy az illetékmentességre az ajándékozások első esetköre tekintetében nagyobb illetékalap irányadó a második esetkörhöz viszonyítva, és ennélfogva az előbbi esetkörbe tartozó ajándékozások után magasabb ajándékozási illetéket fizetni, mint a második esetkörbe tartozó ajándékozások után. Az ilyen mechanizmusnak az a hatása, hogy az ilyen ingatlant magában foglaló ajándék értékét csökkentve korlátozza a tőkemozgást (lásd analógia útján: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 27. pont).

46 Meg kell jegyezni továbbá, hogy e helyzetet tovább súlyosbítja az a tény, hogy az olyan ajándékozásoktól eltérően, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, az olyan illeték kiszámításakor, amikor kizárólag a korábbi ajándékozásokat veszik figyelembe, lehetővé téve így az adóalany számára, hogy meghatározza a fizetendő illeték összegét, a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozások esetében a vagyonjuttatások összesítése során azon juttatásokat is figyelembe kell venni, amelyek az érintett ajándékozást követő tíz évben történnek, és így a vagyonszerzők nem tudják, hogy hogyan alakul később a fizetendő ajándékozási illeték. E tekintetben S. Hünnebeck azt állítja, hogy nem kért az ErbStG 2. §-ának (3) bekezdése szerinti magasabb illetékmentességet, különösen e kiszámíthatatlanság okán.

47 Meg kell állapítani, hogy a kiszámíthatóság ezen hiánya alkalmas arra, hogy eltántorítsa a külföldieket attól, hogy németországi ingatlanokat szerezzenek vagy tartsanak fenn, amennyiben e vagyontárgyak más külföldi illetőségű személyekre történő későbbi átruházása az utóbbiakat hosszabb ideig tartja bizonytalan helyzetben az e tagállam által esetlegesen kért jövőben illetékfizetés vonatkozásában (lásd analógia útján: 2011. szeptember 15-i Halley-ítélet, C-132/10, EU:C:2011:586, 22–25. pont).

48 E feltételek között, a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő, a külföldi illetőségű vagyonszerzők kérelmére alkalmazott magasabb illetékmentesség vonatkozásában figyelembe vett időszak hosszára vonatkozó, a német jog értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatos vizsgálatokra is tekintettel, meg kell állapítani, hogy az ajándékozások összesítésekor a magasabb illetékmentesség alkalmazásához figyelembe veendő időszakot illetően a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozásoknak az azon ajándékozásokéhoz viszonyított kedvezőtlenebb adójogi bánásmódja, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, a tőke szabad mozgása EUMSZ 63. cikk (1) bekezdése által főszabály szerint tiltott korlátozásának minősül.

49 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a német kormány állításával ellentétben, ezen eltérő bánásmód nem tekinthető összeegyeztethetőnek az EUM-Szerződés tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel, mivel olyan helyzetekre vonatkozik, amelyek objektíve nem hasonlíthatók össze. E kormány különösen azt állítja, hogy a belföldi illetőségű személyek és a külföldi illetőségű személyek helyzete nem hasonlítható össze az illetékalapjukat illetően. Az adóalanyok e két csoportja a területiség elve miatt nem kezelhető pontosan ugyanúgy.

50 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint az EUMSZ 63. cikk rendelkezései „nem érintik a tagállamoknak azt a jogát, hogy […] alkalmazzák adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit, amelyek a lakóhely vagy a tőkebefektetés helye alapján az adózók között különbséget tesznek”.

51 Az EUMSZ 65. cikk e rendelkezését a tőkemozgás szabadságának elvétől való eltérésként szigorúan kell értelmezni. Következésképpen e rendelkezés nem értelmezhető úgy, hogy minden adójogi szabályozás, amely az adózók között a lakóhely vagy a tőkebefektetés tagállama alapján különbséget tesz, automatikusan összeegyeztethető a Szerződéssel (lásd: 2013. október 17-i Welte-ítélet, C-181/12, EU:C:2013:662, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Ugyanis, az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt kivételt korlátozza ugyanezen cikk (3) bekezdése, amely szerint a hivatkozott (1) bekezdésben említett nemzeti intézkedések „nem szolgálhatnak a 63. cikkben meghatározott szabad tőkemozgásra és fizetési műveletekre vonatkozó önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközéül” (lásd: 2013. október 17-i Welte-ítélet, C-181/12, EU:C:2013:662, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Különbséget kell tehát tenni az EUMSZ 65. cikk (1) bekezdésének a) pontja értelmében megengedett egyenlőtlen bánásmód és az ugyanezen cikk (3) bekezdése által tiltott önkényes megkülönböztetés között. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az olyan tagállami adójogi szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely az ajándékozási illeték kiszámításakor az e tagállamban fekvő ingatlan illetékalapjára irányadó illetékmentesség összege tekintetében különbséget tesz aszerint, hogy az ajándékozó vagy a megajándékozott az említett tagállamban rendelkezik-e lakóhellyel, vagy pedig mindkettőjüknek valamely más tagállamban van lakóhelyük, csak akkor egyeztethető össze a Szerződésnek a tőke szabad mozgásáról szóló rendelkezéseivel, ha az eltérő bánásmód olyan helyzetekre vonatkozik, amelyek egymással objektíven nem összehasonlíthatóak, vagy azt nyomós közérdek igazolja. Ezenfelül ahhoz, hogy az egyenlőtlen bánásmód igazolható legyen, az ajándékozás e két esetkörére vonatkozó eltérő bánásmód nem lépheti túl a kérdéses szabályozás céljának eléréséhez szükséges mértéket (lásd: 2013. október 17-i Welte-ítélet, C-181/12, EU:C:2013:662, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Az alapügyben szóban forgó szabályozást illetően a Bírósághoz benyújtott ügyiratból ugyanis kiderül, hogy a Németországban fekvő ingatlan után fizetendő illeték összegét az ErbStG alapján kell kiszámítani, egyszerre figyelembe véve az ingatlan értékét, valamint az ajándékozó és a megajándékozott között esetleg fennálló családi kapcsolatot. E két feltétel egyike sem függ ugyanakkor az ajándékozó vagy a megajándékozott lakóhelyétől. Ezért, amint azt a főtanácsnok az indítványa 62. pontjában megállapította, a Németországban fekvő és ajándékozás tárgyát képező ingatlan után fizetendő ajándékozási illeték összegét illetően nem áll fenn semmilyen objektív eltérés, amely igazolja az olyan helyzetek vonatkozásában fennálló egyenlőtlen bánásmódot, amikor az ajándékozással érintett felek közül egyik sem e tagállamban rendelkezik lakóhellyel, illetve akik közül legalább egyik e tagállamban lakik. Következésképpen S. Hünnebeck lányainak helyzete hasonló minden olyan megajándékozott helyzetéhez, akik Németországban fekvő ingatlant német területen lakóhellyel rendelkező olyan személytől szereznek meg, akivel szülő-gyermek kapcsolatban állnak, valamint az e területen lakóhellyel rendelkező minden olyan megajándékozott helyzetéhez, aki az e területen lakóhellyel nem rendelkező személytől részül ajándékozásban (lásd analógia útján: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 36. pont).

55 A német szabályozás a Németországban fekvő ingatlanok után fizetendő ajándékozási illeték megfizetése szempontjából főszabály szerint mind a belföldi lakóhellyel nem rendelkező személyek közötti ajándékozás, mind pedig az olyan ajándékozás esetében illetékkötelezettnek tekinti a vagyonszerzőt, amelyben legalább egy, belföldi lakóhellyel rendelkező személy érintett. Csak az illetékalap tekintetében alkalmazott illetékmentesség vonatkozásában – az ezen illeték kiszámításakor – figyelembe vett időszak esetében alkalmaz e szabályozás eltérő bánásmódot a külföldi illetőségű személyek közötti és az olyan ajándékozások estében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű. Ezzel szemben az illetékcsoportoknak és az illeték mértékének a meghatározása az ajándékozások mindkét esetköre esetében azonos szabályok szerint történik (lásd analógia útján: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 37. pont).

56 Amennyiben valamely nemzeti szabályozás az érintett tagállamban fekvő ingatlant az ajándékozási illeték kivetése szempontjából ugyanúgy kezeli egyrészt a belföldi lakóhellyel nem rendelkező, ezen ingatlant belföldi lakóhellyel szintén nem rendelkező személytől megszerző megajándékozottakat, másrészt pedig a belföldi lakóhellyel nem rendelkező vagy azzal rendelkező, ezen ingatlant belföldi lakóhellyel rendelkező ajándékozótól megszerző megajándékozottakat, valamint a belföldi lakóhellyel rendelkező, ugyanezen ingatlant belföldi lakóhellyel nem rendelkező ajándékozótól megszerző megajándékozottakat, ugyanezen adóztatás keretében az ezen ingatlan illetékalapjára irányadó illetékmentesség alkalmazása tekintetében az uniós jogból eredő követelmények sérelme nélkül nem kezelheti e megajándékozottakat eltérő módon. A nemzeti jogalkotó ugyanis azzal, hogy a megajándékozottnak biztosítható illetékmentesség alkalmazásához figyelembe vett időszak kivételével egyenlő bánásmódban részesítette a személyek e két csoportja részére történő ajándékozásokat, elismerte azt, hogy e csoportok helyzete között az ajándékozási illeték módozatai és megfizetésének feltételei tekintetében nincs olyan objektív különbség, amely igazolhatná az eltérő bánásmódot (lásd analógia útján: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 38. pont).

57 Kétségkívül el kell ismerni, hogy – amint arra lényegében a német kormány hivatkozik – a Németországban korlátozott ajándékozási illetékkötelezettség alá tartozó külföldi illetőségű megajándékozott esetében megállapított illetékalap főszabály szerint alacsonyabb, mint az olyan, akár belföldi, akár külföldi illetőségű megajándékozott esetében, aki e tagállamban teljes körű illetékkötelezettség alá tartozik (lásd analógia útján: 2013. október 17-i Welte-ítélet, C-181/12, EU:C:2013:662, 52. pont).

58 E körülmény azonban nem kérdőjelezi meg a fenti megállapításokat, amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik (lásd különösen: 2014. szeptember 3-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-127/12, nem tették közzé, EU:C:2014:2130, 77. és 78. pont), annál is inkább, mivel az illetékalap

tekintetében az alapeljárásban érintett szabályozásban előírt illetékmentesség alkalmazásakor figyelembe vett időszak egyáltalán nem változik az ajándékozás illetékalapja összegének függvényében, hanem azonos marad, bármennyi legyen is az.

59 Ebből következik, hogy – mivel az illetékmentesség alkalmazásához figyelembe vett időszak nem függ az illetékalap összegétől, hanem azt a megajándékozott adóalanyiságából eredően biztosítják – a külföldi illetőségű ajándékozótól ajándékot kapó külföldi illetőségű megajándékozottra irányadó illetékalap sajátosságai nem jelentenek olyan körülményt, amely ezen időszak tekintetében objektíven eltérővé tenné ezen megajándékozott helyzetét a belföldi illetőségű ajándékozótól ajándékot kapó külföldi illetőségű megajándékozott helyzetétől vagy a külföldi illetőségű ajándékozótól ajándékot kapó belföldi illetőségű megajándékozott helyzetétől (lásd analógia útján: 2013. október 17-i Welte-ítélet, C-181/12, EU:C:2013:662, 55. pont).

60 Ennélfogva azt kell megvizsgálni, hogy a tőke szabad mozgásának a jelen ítélet 48. pontjában megállapított korlátozáshoz hasonló korlátozása nyomós közérdek alapján objektíven igazolható-e.

A korlátozás nyomós közérdeken alapuló igazolásáról

61 Ami az ajándékozások összesítésekor a magasabb illetékmentesség vonatkozásában figyelembe vett időszak vonatkozásában a külföldi illetőségű személyekre vonatkozó kedvezőtlenebb elbánásból eredő korlátozás közérdeken alapuló nyomós okra alapított esetleges igazolásának fennállását illeti, nem megalapozottak a német kormány által előterjesztett érvek.

62 Először is a német adórendszer koherenciája megőrzésének szükségességére alapított érveket illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kétségkívül az következik, hogy ezen ok igazolhatja a Szerződés által biztosított alapvető szabadságok gyakorlásának korlátozását. Az ilyen igazolhatósághoz azonban szükséges, hogy közvetlen kapcsolat álljon fenn az érintett adókedvezmény biztosítása és a kedvezmény valamely meghatározott adóteherrel történő kiegyenlítése között (lásd: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Márpedig jelen esetben elegendő megállapítani, hogy bár a német kormány igen általános megfogalmazásban annak állítására szorítkozik, hogy az ErbStG 2. §-ának (3) bekezdése a külföldi illetőségű megajándékozottak alanyi illetékkötelezettségének „teljes módosításához” vezetett, és hogy a külföldi illetőségű vagyonszerző által választható két alanyi illetékrendszer valamelyikének alkalmazásából eredő minden előny és hátrány „kiegyenlíti egymást”, e kormány nem bizonyítja, hogy a 20 éves időszakon belül történt ajándékozások összesítése – amennyiben a vagyonszerző magasabb illetékmentességben kíván részesülni – mennyiben tekinthető alkalmasnak a német adórendszer koherenciájának megőrzésére irányuló cél elérésére. E tekintetben meg kell állapítani, hogy azt az illetékkedvezményt, amely a magasabb illetékmentesség alkalmazásához az olyan ajándékozást megelőző tízéves időszak figyelembevételéből ered, amikor legalább az egyik fél német illetőségű, nem egyenlíti ki semmilyen, az ajándékozási illetékre vonatkozó meghatározott adóteher (lásd analógia útján: 2010. április 22-i Mattner-ítélet, C-510/08, EU:C:2010:216, 54. pont; 2013. október 17-i Welte -ítélet, C-181/12, EU:C:2013:662, 60. pont).

64 Ebből következik, hogy az olyan korlátozást, mint amilyen a jelen ítélet 48. pontjában megállapításra került, nem igazolhatja a német adórendszer koherenciája megőrzésének szükségessége.

65 Ami másodszor a területiség elvére és az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának állítólagos szükségességére alapított igazolást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság által elfogadott jogos célról van szó (2013. november 7-i K-ítélet, C-322/11, EU:C:2013:716, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a magasabb illetékmentesség alkalmazásakor figyelembe vett időszakkal kapcsolatos eltérő bánásmód kizárólag az érintett német szabályozás alkalmazásából ered (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 11-i Arens-Sikken ítélet, C-43/07, EU:C:2008:490, 41. pont). Továbbá a német kormány nem bizonyítja, hogy szükséges ezen eltérő bánásmód a Németországi Szövetségi Köztársaság adóztatási joghatóságának biztosításához. Így a német kormány tévesen hivatkozik ilyen igazolásra.

67 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a jelen esetben nem bizonyított, hogy az olyan korlátozás, mint amilyen a jelen ítélet 48. pontjában megállapításra került, lehetővé teszi olyan közérdekű célok elérését, amelyek követését megerősíti a német kormány.

68 A fenti megállapítások összességére tekintettel azt kell válaszolni az előterjesztett kérdésre, hogy az EUMSZ 63. és az EUMSZ 65. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozások esetében előírja, hogy a vagyonszerző kifejezett kérelme hiányában alacsonyabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket. E cikkekkel továbbá ellentétes mindenesetre az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy az ilyen vagyonszerző kérelmére magasabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket az olyan ajándékozások esetében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, és a külföldi illetőségű vagyonszerző által e választási lehetőség gyakorlása azzal jár, hogy az érintett ajándékozás címén fizetendő illeték kiszámításához az e megajándékozott által az ezen ajándékozást megelőző tíz éven belül és az azt követő tíz éven belül ugyanazon személytől kapott valamennyi ajándékozást összesíteni kell.

A költségekről

69 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 63. és az EUMSZ 65. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely a külföldi illetőségű személyek közötti ajándékozások esetében előírja, hogy a vagyonszerző kifejezett kérelme hiányában alacsonyabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket. E cikkekkel továbbá ellentétes mindenesetre az a nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy az ilyen vagyonszerző kérelmére magasabb illetékmentesség alkalmazásával kell kiszámítani az illetéket az olyan ajándékozások esetében, amikor legalább az egyik fél belföldi illetőségű, és a külföldi illetőségű vagyonszerző által e választási lehetőség gyakorlása azzal jár, hogy az érintett ajándékozás címén fizetendő illeték kiszámításához az e megajándékozott által az ezen ajándékozást megelőző tíz éven belül és az azt követő tíz éven belül ugyanazon személytől kapott valamennyi ajándékozást összesíteni kell.

Aláírások